

Ματωμένος άφρός κυλούσε από τὸ τρομερό της στόμα κι' ένα τελευταίο ρίγος έκανε τὸ μεγάλο της κορμι νά σαλευθῆ έλαφρά.

Ὁ ταγματάρχης έσκυψε ὅπως θά έκανε πάνω άπ' τὸ σῶμα ενός νεκροῦ πού θά είχε σκοτωθῆ σὲ μονομαχία κανονική.

Έγώ κύτταξα τὴν τρύπα πού ἡ σφαίρα τοῦ φίλου μου είχε άνοιξει άκριβῶς πάνω άπ' τὰ μάτια τῆς τίγρεως.

Μά τὸν ταγματάρχη δὲν τὸν ένδιέφερε καύλου ἢ πληγῆ αὐτή. Ξαφνικά, έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς.

— "ὦ! Εἶν' αὐτή! Εἶν' αὐτή! φώναξε. Εἶνε ἡ ἴδια πού σκοτώσε τὸν άδελφό μου! Κυττάχτε ἐδῶ!

Καί μὲ τὸ δαχτυλό του, μοῦ έδειξε κοντὰ στὰ νεφρά τοῦ θηρίου, μιὰ θαθειά οὐλή πού έσκαθε τὸ δέρμα καί τὸ χάραιζε.

— Εἶνε τὸ χτύπημα τοῦ άδελφοῦ μου! πρόσθεσε.

— Μά μπορεί νά εἶνε, τοῦ άπαντησα, σημάδι άπό καμμιά πληγῆ πού έλαβε ἡ τίγρις παλευοντας μὲ κανένα άλλο θηριο ἢ άπό κανένα πασσαλο άπό τὸν ὁποῖο γαντζώθηκε πεφτοντας σὲ παγίδα...

Ὁ "Ατκισον ὕψωσε τοὺς ὤμους του, μὲ κύτταξε μὲ οἶκτο σάν νά ἤμουν τρελλός και πρόσταξε:

— Στ' άλογα!

Μονάχα ὅταν ξαναβγήκαμε άπ' τὴ ζούγκλα, άνέκτησα κάπως τὴν έτοιμότητα τοῦ πνεύματός μου.

Ὁ ταγματάρχης δὲν μιλοῦσε καθόλου. Μόνο κάθε τόσο ένα χαμόγελο φαινόταν στὰ χεῖλη του.

Μά, έντελῶς άπότομα, σὲ κάποια στιγμή μοῦ εἶπε:

— Σ' ὄλα αὐτὰ, ὁ άδελφός μου παράστεκε άόρατος κοντὰ μου, χωρίς νά άπομακρυνθῆ οὔτε στιγμή... θά σάς πᾶ μάλιστα — δυστυχῶς αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια μονάχα ἐγώ τὴν άντελήφθην — θά σάς πῶ λοιπὸν ὅτι ὁ άδελφός μου μ' άνάγκασε νά πυροβολήσω τὴ στιγμή πού θεώρησε κατάλληλη αὐτὸς ὁ ἴδιος, φωναζοντάς μου δυὸ φορές μὲ τὸ ὄνομά — "Ὅχι, ὄχι, ψιθύρισα, πραγματικά ξετρελλαμένος αὐτὴ τὴ φορά.

Κι' αὐτὸ γιατί τὴ στιγμή άκριβῶς πού ὁ ταγματάρχης είχε πυροβολήσει εἶχα άκούσει μιὰ φωνὴ νά λήη καθαρά: «Ἰτούγκλας! Ντούγκλας!...»

μου... Σάς κάνει έντύπωση αὐτό;

Ἦταν άδύνατον νά εἶχαμε πάθει κ' οἱ δυὸ συγχρόνως παρουσίθησι καί νά εἶχαμε άκούσει τὴν ἴδια φωνή... Ἐτσι, μολονότι ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη δὲν πίστευα στὸ ὕπερφυσικό, ξαφνικά ἡ πεποιθήσεις μου άρχισαν νά κλονίζονται.

Ὁ ταγματάρχης πρόσεξε τὴν ταραχὴ μου καί, χωρίς νά μαντεύῃ τὴν αἰτία τῆς, μοῦ εἶπε:

— Θά πιστέψετε καί σεῖς!... Θά πιστέψετε!...

Ξαναγυρίσαμε στὴν κατασκήνωσί μας καί τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ὁ ταγματάρχης μ' ένα μαχαίρι άνοιξε κοντὰ στὴν οὐλὴ τῶν νεφρῶν τὸ πτῶμα τῆς τίγρεως, πού οἱ ἰθαγενεῖς το είχαν μεταφέρει ἐκεῖ.

Έβγαλε άπό μέσα μιὰ σφαίρα καί φώναξε θριαμβευτικά:

— Εἶνε ἡ σφαίρα τοῦ άδελφοῦ μου... Πιστεύετε τώρα,...

Ἐγὼ χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου καί δὲν τοῦ άπαντησα τίποτε...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΒΕΖΒΕΝΔΟΣ, Κοζάνην. — Διὰ τὰ σπυράκια άπαιτεῖται ἐκτὸς τῶν έξωτερικῶν φαρμάκων και έσωτερικά φάρμακα, ὡς σταγόνες 5 — 10 δις τῆς ἡμέρας θάμματος ἰωδίου καί έγχυμα φύλλων καρυδιᾶς (ὅπως τὸ τσάι), μὲ ὀλίγην ζάχαριν ένα φλιντζάνι τοῦ τσαγιού κάθε πρῶτῃ. Καί δίαιτα εἰς τὴν τροφήν ὅπως σὰς ὑπέδειξεν ὁ ἰατρος σας.

ΚΙΜΕΛΑΚΟΝ, Μονεμβασίαν. — Ἡ έπιστολή σας δυσανάγνωστος καί άτελής ἢ περιγραφῆ. Γράψατε πλέον εὐανάγνωστα καί περιγράψετε καλύτερα καί λεπτομερέστερον τὴν ασθένειάν σας.

ΑΧΙΛΛΕΑ ΜΑΛΑΚΑΝ, Παλαιοσέλιον-Κονίτης. — Σύμφωνα μὲ τὴν έπιθυμίαν καί παράκλησίν σας γράφω εἰς τὴν διεύθυνσίν σας άπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικειῶν Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΓΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σὲ μιὰ σαῖζ-λόγκ τοῦ θαποριοῦ άναγερετὴ μὲ τὴ «Ζουρνάλ» τις ὥρες τίς άνόρεχτες τοῦ ταξιδιοῦ περνοῦσες. Ζούχε ζαλίσει τὸ μυαλό τῆς μηχανῆς τὸ θουῖτό κι' ὁμως φαιδρῆ τὸ θερμαστὴ πού καπνίζε κυττοῦσε.

Πάνω σὲ στρώματα ὕγρα δυὸ - τρεῖς κατάδικοι φτωχοὶ σε λίγο θά ξεχνούσανε πῶς κάποιτ' είχαν ζήσει. Στὸ πλαῖ ὠχροτατος πολυ άπ' τὴν άρρώστεια τὴ φριχτὴ ὁ νέος τῶν εικοσι χρονῶν έβλεπε άχνά στὴ δύσι.

Κι' ὅταν πρῶτὸ στοῦ Πειραιᾶ τὴ σκόνη μέσα τὴν πυκνὴ στὴ χλαλοη, τὸ θόρυθο τῶν γκρίζων τράμ γυρνοῦσα, τὸ πρόσωπο σου τὸ φαιδρὸ πισω άπ' τὸ τζάμι τὸ λευκὸ μάτια μ' άφραστὴ χαρὰ τρελλός άναζητοῦσα.

Κι' άπόψε σκέφτομαι βουθός μέσ' τοῦ τσιγάρου τοὺς καπνοὺς — ἡ νύχτα ὡς φτανεῖ πένθιμη, θολὴ νά μὲ κυκλώση, — κάποιες μορφες π' άπ' τὴ ζωὴ τώρα θά 'φύγαν — θιαστικὲς — ἢ σένα μόνο άγάπησα μ' άγάπη πλήρεια τῶση.

Π. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ...

...Κι' αν έπεσαν τὰ φύλλα τους νεκρὰ στὰ ρεῖθρα πάνω τῶν δένδρων τῶν ὀλοτρεμων, ὦ εὐγενική γιατί δὲν μ' άφησες ἰέρεια τοῦ άθροῦ νά ρθῶ νά γειάνω τον πόνο πού στα μάτια μου θλιμμένη σὲ κρατεῖ;...

...Κι' αν τὰ πουλιά τώρα λαλοῦν σάν τὴ παλιὰ φλογέρα τοῦ έτοιμοθάνατου βοσκοῦ, ὦ άγνή, γιὰ δὲ μου λές, γοργός νά τρεζῶ — άρχάγγελος, έλπιδοφόρα ἡμέρα — καί νά σοῦ πω πόσο σ' αὐτὸν τὸ κόσμο μάτια κλαῖς.

ΑΙΜ. ΚΑΣΑΝΔΡΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Ἦ μοῖρα ὅ,τι σουγραψε νά τὸ ξεγράψης μὴ ζητᾶς' τοὺς πόνους τῆς θά τοὺς γευτῆς σάν έρθῆ τούς ἡ ὦρα, τὴν εὐτυχία σου μάτια πάντα θ' άναζητᾶς Κι' ὅλη ἡ ζωὴ σου θά διαθῆ μέσα σὲ μι' άγρια μπόρξι

Τὰ χεῖλη κι' αν γελάσουνε κι' αν λαχταρίση ἡ καρδιά Σὲ μιὰ στιγμή άναγάλιασης, μέσα στ' ὄνειρου τ' άστρα, Ὁ μαῦρος θάνε πρόλογος μιᾶς σου σελίδας τραγικῆς Πού έτοιμάζει σου άπωνα ἡ μοῖρα ἢ ξεγελάστρα.

Τέτοια ἢ ζωὴ σου θά περνᾶ κι' αὐτὴ ἡ μέρα σου ἢ στερνὴ θά σ' εὐρη μέσα σὲ σκληροὺς πόνους τριγυρισμένο! Ὁ, μὴ ζητήσης τὴ χαρὰ. Τὰ δάκρυα, ἢ πλήξες κ' οἱ καῦμοὶ θά σ' έχουν ὡς τὸν τάφο σου συντρόφι άγαπημένο!

Πειραιᾶς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ Ί ΕΛΩ;

Τι κι' αν γελῶ; Ὅσα διαβαίνουν οὔτε γυρνᾶν κι' άποσταμένα γέρνουν στὸ χρόνο. Λησμονιοῦνται άχνά δειλά τὰ περασμένα. Τί κι' αν γελῶ; Ὅσα θά φτάνουν άργά περνοῦν και κουρασμένα άποκοιμοῦνται. Τί μοῦ μένουν; Ἀχνά ὄνειρατα, θλιμμένα. Τί κι' αν γελῶ; Ὅ,τι κι' αν βλέπω ὄνειρ' άθρᾶ βράδυα θλιμμένα. Καί περιμένο. Καί διάβαίνουν' άχνά δειλά τὰ περασμένα.

Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΣ